Agatha Christie

Furtul bijuteriilor de la Grand Metropolitan

— Poirot, i-am spus, o schimbare de aer ți-ar prinde bine.
— Crezi, mon ami?
— Sunt sigur.
— Ei, ei, asta înseamnă că totu-i aranjat, zâmbi el.
— Vii?
— Unde intenționezi să mă duci?
— Brighton. De fapt, un prieten din City m-a ajutat să fac o tranzacție foarte bună, aşa că mă mănâncă palma să cheltui nişte bani, cum se spune. Cred că un sfârşit de săptămână la Grand Metropolitan ne-ar prinde de minune.
— Îți mulțumesc, primesc cu multă plăcere. Ai suflet bun că te gândeşti la un om bătrân. Şi un suflet bun valorează, în fond, tot atât de mult cât şi micile celule cenuşii. Da, da, pe cel ce-ți vorbeşte acum îl paşte pericolul să uite câteodată lucrul ăsta.
Nu i-am savurat substratul. Mi se pare că Poirot e uneori înclinat să-mi subestimeze capacitățile intelectuale. Dar bucuria sa era atât de evidentă că am lăsat la o parte supărarea.
— Atunci s-a făcut, i-am zis în grabă.
Sâmbătă seara cinam la Grand Metropolitan, în mijlocul unei mulțimi zgomotoase. Toată lumea, cu mic cu mare, părea să se fi deplasat la Brighton. Rochiile erau admirabile, bijuteriile –purtate

Agatha Christie

Furtul bijuteriilor de la Grand Metropolitan

— Poirot, i-am spus, o schimbare de aer ţi-ar prinde bine.
— Crezi, mon ami?
— Sunt sigur.
— Ei, ei, asta înseamnă că totu-i aranjat, zâmbi el.
— Vii?
— Unde intenţionezi să mă duci?
— Brighton. De fapt, un prieten din City m-a ajutat să fac o tranzacţie foarte bună, aşa că mă mănâncă palma să cheltui nişte bani, cum se spune. Cred că un sfârşit de săptămână la Grand Metropolitan ne-ar prinde de minune.
— Îţi mulţumesc, primesc cu multă plăcere. Ai suflet bun că te gândeşti la un om bătrân. Şi un suflet bun valorează, în fond, tot atât de mult cât şi micile celule cenuşii. Da, da, pe cel ce-ţi vorbeşte acum îl paşte pericolul să uite câteodată lucrul ăsta.
Nu i-am savurat substratul. Mi se pare că Poirot e uneori înclinat să-mi subestimeze capacităţile intelectuale. Dar bucuria sa era atât de evidentă că am lăsat la o parte supărarea.
— Atunci s-a făcut, i-am zis în grabă.
Sâmbătă seara cinam la Grand Metropolitan, în mijlocul unei mulţimi zgomotoase. Toată lumea, cu mic cu mare, părea să se fi deplasat la Brighton. Rochiile erau

admirabile, bijuteriile –purtate uneori din dorinţa de a le etala decât din bun gust –erau magnifice.

— Hâm, frumoasă privelişte, n-am ce zice! Murmură Poirot. E un loc pentru îmbogăţiţii de peste noapte, nu-i aşa, Hastings?

— Se prea poate. Dar să sperăm că nu toate poartă amprenta speculanţilor.

Poirot privi în jur visător.

— Când văd aşa de multe bijuterii regret că nu mi-am pus capul la contribuţie pentru comiterea de jafuri şi am optat pentru depistarea lor. Ce ocazie splendidă pentru un mare borfaş! Priveşte, Hastings, femeia aceea solidă de lângă coloană. E, cum s-ar spune, îmbrăcată de sus până jos în pietre preţioase.

M-am uitat în direcţia arătată.

— Dar e doamna Opalsen! Am exclamat.

— O cunoşti?

— Oarecum. Soţul e un agent de schimb care s-a îmbogăţit de pe urma recentului boom petrolier.

După cină ne-am întâlnit în hol cu familia Opalsen şi l-am prezentat pe Poirot. Am stat de vorbă câteva minute şi am servit cafeaua împreună.

Poirot şi-a exprimat admiraţia faţă de unele dintre cele mai scumpe pietre preţioase etalate pe decolteul generos al doamnei şi aceasta s-a înviorat de îndată.

— Este hobby-ul meu de căpătâi, domnule Poirot. Pur şi simplu ador bijuteriile. Ed îmi cunoaşte slăbiciunea şi, ori de câte ori afacerile îi merg bine, îmi aduce ceva nou. Vă interesează nestematele?

— Am avut mult de-a face cu ele, madame. Profesiunea mi-a permis să cunosc unele dintre cele mai faimoase bijuterii din lume.

A continuat să povestească, folosind discret pseudonime, odiseea bijuteriilor de valoare istorică ale unei case domnitoare şi doamna Opalsen l-a ascultat cu răsuflarea tăiată.

— Ei, acum! Exclamă ea, când Poirot termină. Parcă ar fi ca într-o piesă! Ştiţi, am nişte perle care au povestea lor. Se pare că este considerat unul dintre cele mai rafinate coliere din lume –perlele sunt atât de frumos potrivite şi de o culoare perfectă. Trebuie neapărat să urc să le aduc!

— O, doamnă, protestă Poirot. Sunteţi prea amabilă, vă rog nu vă deranjaţi!

— Dar vreau să vi-l arăt.

Doamna cea planturoasă îşi croi urgent drum spre lift. Soţul, care vorbea cu mine, îl privi întrebător pe Poirot.

— Doamna, soţia dumneavoastră, este aşa de amabilă încât a insistat să-mi arate şiragul de perle.

— A, perlele! Opalsen zâmbi în felul lui satisfăcut. Da, merită văzute. M-au costat o avere. Sunt bani bine plasaţi; i-aş putea recupera de pe ele oricând… poate chiar cu un câştig. Aş mai cumpăra, dacă lucrurile merg bine ca acum. E al dracului de greu să faci rost de bani în City. Şi cu infernala asta de taxă pe profit! Trăncănea, înfundându-se în termeni tehnici pe care nu-i pricepeam.

A fost întrerupt de un băiat de la hotel care se apropie şi-i şopti ceva la ureche.

— Poftim? Ce? Vin imediat! Nu i s-a făcut rău, nu? Scuzaţi-mă, domnilor!

Plecă în grabă. Poirot se rezemă de spetează şi-şi aprinse o ţigară mică rusească. Apoi, cu grijă, meticulos, aranjă ceştile goale de cafea în şir şi zâmbi radios.

Minutele treceau. Soţii Opalsen nu s-au întors.

— Curios, am remarcat, în cele din urmă. Mă întreb dacă mai vin.

Poirot îşi urmărea rotocoalele de fum şi spuse melancolic:

— Nu se mai întorc.

— De ce?

— Deoarece, prietene, s-a întâmplat ceva.

— Ce anume? De unde ştii?

Zâmbea.

— Acum câteva minute, directorul a ieşit precipitat din birou şi a fugit sus. Era foarte agitat. Liftierul discută aprins cu unul dintre camerişti. Beculeţul liftului s-a aprins de trei ori, dar lui nu-i pasă. În al treilea rând, chiar şi ospătarii sunt distrait şi ca să faci un chelner distrait… Poirot dădu din cap cu aerul că ar fi sfârşitul lumii. Afacerea trebuie să fie extrem de gravă. Exact cum mi-am închipuit! A sosit şi poliţia!

Doi bărbaţi tocmai intraseră în hotel –unul în uniformă, celălalt în haine civile. I se adresară unui camerist, care i-a condus imediat sus. După câteva minute, acelaşi băiat apăru şi se apropie de masa noastră.

— Cu omagiile domnului Opalsen, aţi binevoi să urcaţi?

Poirot sări sprinten în picioare. S-ar fi zis că aştepta să fie chemat. L-am urmat urgent.

Camerele familiei Opalsen se aflau la primul etaj. Cameristul bătu la uşă, se retrase şi noi am răspuns invitaţiei: „Intră!” Ni s-a înfăţişat o scenă stranie. Camera era dormitorul doamnei Opalsen şi în mijlocul acestuia, prăbuşită într-un fotoliu, se afla ea însăşi plângând cu sughiţuri. Aveai ce vedea: lacrimile îşi făceau vaduri adânci prin stratul de pudră cu care tenul ei era literalmente tapetat. Domnul Opalsen patrula furios. Cei doi tipi de la poliţie rămăseseră în centrul încăperii, unul cu un carneţel în mână. O cameristă, înfricoşată de moarte, stătea lipită de şemineu şi, în partea cealaltă a odăii, o franţuzoaică, evident servitoarea doamnei Opalsen, plângea şi-şi frângea mâinile, trădând tot atâta supărare cât şi stăpâna.

În acest infern, Poirot păşi calm şi surâzător. De îndată, cu o agilitate surprinzătoare pentru masivitatea ei, doamna Opalsen îi sări în întâmpinare.

— Ei acum! Ed poate spune ce vrea, dar eu mă încred în noroc, pe cuvânt! Aşa a fost scris: să vă întâlnesc exact în seara asta şi sunt convinsă că, dacă dumneavoastră nu-mi puteţi găsi perlele, atunci nimeni altcineva nu va fi în stare.

— Vă rog să vă liniştiţi, madame. Poirot îi mângâia mâna, încercând să-i aline durerea. Fiţi sigură că totul se va termina cu bine. Hercule Poirot vă va ajuta!

Domnul Opalsen i se adresă inspectorului de poliţie:

— Aveţi ceva de obiectat dacă… apelez la acest domn?

— Nici vorbă, sir, răspunse cel în civil, cu o indiferenţă totală. Poate că acum doamna se simte mai bine şi ne va pune la curent cu cele întâmplate.

Doamna Opalsen se uită neajutorată la Poirot care o conduse înapoi la fotoliu.

— Aşezaţi-vă, madame, şi povestiţi-ne toată afacerea, fără să vă agitaţi!

Îndemnată astfel, doamna Opalsen se şterse la ochi, alintându-se, şi începu:

— Am urcat după cină să iau perlele şi să i le duc domnului Poirot aici de faţă să le vadă. Camerista şi Célestine erau, ca de obicei, amândouă în cameră…

— Scuzaţi-mă, madame, dar ce înţelegeţi prin „ca de obicei”?

Dădu explicaţii domnul Opalsen:

— Am stabilit drept regulă ca nimeni să nu intre în camera asta decât în prezenţa Célestinei, servitoarea. Camerista face ordine dimineaţa şi Célestine e de faţă şi mai vine după cină pentru a pregăti paturile, în aceleaşi condiţii, altfel nu pătrunde niciodată aici.

— Aşa cum vă spuneam, continuă doamna Opalsen, am urcat. M-am dus la sertarul de-acolo –arătă spre sertarul de jos din dreapta a mesei de toaletă –mi-am scos caseta cu bijuterii şi am descuiat-o. Părea neatinsă… dar perlele dispăruseră!

Inspectorul nota conştiincios.

— Când le-aţi văzut ultima oară? Întrebă el.

— Erau înăuntru când m-am dus la cină.

— Sunteţi sigură?

— Absolut. Nu mă hotărâsem dacă să le pun sau nu, dar, în cele din urmă, am optat pentru smaralde şi le-am aşezat la

loc în casetă.
— Cine a încuiat caseta?
— Eu. Port cheiţa pe un lanţ de la gât. O scoase şi ne-o arătă.
Inspectorul o examină şi ridică din umeri.
— Hoţul ar fi putut avea un duplicat al cheii. Un fleac! Încuietoarea e destul de simplă. Ce aţi făcut după ce aţi închis caseta?
— Am pus-o la loc, în sertarul de jos, acolo unde o ţin întotdeauna.
— Aţi lăsat sertarul deschis?
— Da, femeia mea rămâne în cameră până urc, aşa că nu-i nevoie să-l încui.
Inspectorul se încruntă.
— Să înţeleg că bijuteriile erau acolo când v-aţi dus la cină şi că, în tot acest răstimp, servitoarea nu a părăsit camera?
Deodată, ca şi cum abia atunci realiza situaţia disperată în care se afla, Célestine scoase un ţipăt şi se îndreptă spre Poirot, turuindu-i într-o franceză incoerentă.
Insinuarea era infamă! Cum să fie ea suspectată că şi-a jefuit stăpâna? Cei de la poliţie erau de o stupiditate incredibilă! Dar monsieur care era francez…
— Belgian, o corectă Poirot, dar Célestine nu-i dădu nici o atenţie.
Monsieur nu o să permită să fie acuzată pe nedrept, în vreme ce camerista aia nenorocită va scăpa basma curată. O antipatizase de la început –individa aia roşie la faţă, cu tupeu, o hoaţă înnăscută. Spusese de la început că nu i se pare cinstită. Şi o supraveghease îndeaproape, ori de câte ori deretica prin camera doamnei! Idioţii ăia de poliţişti să facă bine s-o percheziţioneze şi n-ar fi de mirare dacă ar găsi perlele la ea!
Deşi Célestine turuise într-o franceză virulentă, din mulţimea de gesturi pe care le făcea, camerista a dedus parţial că o incrimina. Se înroşi de furie.

— Dacă străina susţine că eu am luat perlele, atunci minte, declară ea cu aprindere. Nici măcar nu le-am văzut.

— Căutaţi-le la ea! Strigă cealaltă. Le veţi găsi, aşa cum vă spun!

— Auzi, eşti o mincinoasă, spuse camerista, îndreptându-se spre ea. Tu le-ai furat şi vrei să dai vina pe mine! Eu am fost în cameră doar trei minute până să vină doamna sus, pe când tu stai aici tot timpul, ca o pisică la pândă.

Inspectorul se uită întrebător spre Célestine:

— E adevărat? N-aţi părăsit camera deloc?

— De fapt n-am lăsat-o singură, recunoscu supărată aceasta, doar m-am dus până-n camera mea, pe uşa de aici, de două ori, o dată după un mosorel de aţă, a doua oară, după foarfecă. Atunci trebuie s-o fi făcut!

— N-ai ieşit nici o clipă, o contrazise camerista furioasă. Ai dat o fugă până alături şi hop, înapoi. M-aş bucura să mă percheziţioneze poliţia. Nu mi-e teamă!

În momentul acesta se auzi o bătaie în uşă. Se duse inspectorul şi se lumină la faţă, când văzu cine era.

— Aţi sosit la timp! Am trimis după una dintre femeile de la noi, care te poate percheziţiona şi iat-o! Dacă nu vă supăraţi, treceţi în camera de-alături!

Se uită după camerista care trecu pragul, dând sfidător din cap, cu femeia după ea.

Franţuzoaica se aruncase pe un scaun şi plângea. Poirot privea camera, a cărei schiţă am desenat-o:

— Unde dă uşa asta? Întrebă el, arătând spre cea de lângă fereastră.

— În camera de alături, cred, spuse inspectorul, are oricum zăvorul tras pe partea asta.

Poirot se duse la ea, o încercă, trase zăvorul, apoi îl închise la loc.

— E un zăvor şi pe partea cealaltă, remarcă el. Deci, asta o scoate din cauză.

Se îndreptă spre ferestre, examinându-le pe rând.

— Iar nimic. N-are nici măcar balcon.

— Chiar dacă ar fi fost, spuse impacientat inspectorul nu ştiu la ce ne-ar fi folosit, dacă servitoarea n-a ieşit deloc din cameră.

— Évidemment, răspunse netulburat Poirot. Aşa cum a spus mademoiselle, ea n-a părăsit camera…

A fost întrerupt de revenirea cameristei şi a femeii de la poliţie:

— Nimic, anunţă aceasta laconic.

— Bineînţeles că nu, spuse mândră camerista. Şi franţuzoaicei ăsteia ar trebui să-i fie ruşine că acuză o fată cinstită.

— Hai, hai, fetiţo, e-n regulă, spuse inspectorul, deschizând uşa. Nimeni nu te suspectează. Poţi să pleci să-ţi vezi de treabă!

Camerista se retrase nu prea bucuroasă:

— O percheziţionaţi şi pe ea? Întrebă, arătând spre Célestine.

— Da, da! Închise uşa şi răsuci cheia în broască.

Célestine se duse şi ea cu însoţitoarea în camera de alături. După câteva minute se înapoiară. Nu se găsise nimic asupra ei.

Inspectorul deveni şi mai grav.

— Mă tem că n-am încotro, trebuie să vă cer să mă însoţiţi, domnişoară. Se adresă doamnei Opalsen. Îmi pare rău, doamnă, dar toate faptele o incriminează. Dacă nu le are asupra sa, atunci sunt ascunse undeva, în cameră.

Célestine scoase un ţipăt ascuţit şi se agăţă de braţul lui Poirot. Acesta se aplecă şi-i şopti fetei ceva la ureche, îl privi plină de neîncredere.

— Si, si, mon enfant –te asigur că e mai bine să nu te opui. Apoi se întoarse spre inspector. Permiteţi, monsieur? O mică experienţă… numai pentru pura mea curiozitate.

— Depinde despre ce este vorba, răspunse ofiţerul de poliţie, nu prea încântat.

Poirot i se adresă din nou Célestinei:

— Ne-aţi spus că v-aţi dus în camera proprie să luaţi un mosorel de aţă. Unde era?

— Pe scrin, monsieur.

— Şi foarfeca?

— Tot acolo.

— V-ar deranja, mademoiselle, să repetaţi aceste două acţiuni? Ziceţi că stăteaţi aici cu lucrul de mână, aşa-i?

Célestine se aşează şi apoi, la un semn al lui Poirot, se ridică, trecu în camera învecinată, apucă un obiect de pe scrin şi se întoarse.

Poirot i-a urmărit mişcările şi, în acelaşi timp, şi-a consultat ceasul său cât o ridiche mare.

— Încă o dată, vă rog, mademoiselle!

După a doua încercare, îşi notă ceva în carneţel şi-şi puse ceasul în buzunar.

— Mulţumesc, mademoiselle. Şi dumneavoastră, monsieur –se înclină spre inspector –pentru bunăvoinţă.

Inspectorul păru oarecum mişcat de această politeţe exagerată. Célestine plecă plângând amarnic, însoţită de cea care o percheziţionase şi de bărbatul îmbrăcat civil.

Apoi, cerându-i scuze doamnei Opalsen, inspectorul se apucă de treabă, răscolind camera. Trase sertarele, deschise şifonierul, dădu patul peste cap, cercetă toată duşumeaua. Domnul Opalsen îl privea sceptic.

— Chiar credeţi că o să le găsiţi?

— Da, domnule. E logic. Nu a avut timp să le scoată din odaie. Faptul că stăpâna a descoperit aşa de repede lipsa lor i-a dejucat planurile. Da, trebuie să fie neapărat aici. Una dintre fete trebuie să le fi ascuns… şi e puţin probabil s-o fi făcut camerista.

— Mai mult decât improbabil… e imposibil! Spuse Poirot liniştit.

— Poftim? Întrebă inspectorul.

Poirot zâmbi modest.

— O să vă demonstrez. Hastings, prietene, ţine ceasul meu… cu grijă. Este o amintire de familie! Tocmai am

cronometrat-o pe mademoiselle –prima dată, a lipsit douăsprezece secunde din cameră, a doua oară, cincisprezece. Acum luaţi aminte la ceea ce am să fac! Doamnă, aveţi bunătatea să-mi daţi cheia de la casetă? Mulţumesc! Prietenul meu, Hastings, va fi aşa de amabil să spună: „Porneşte!”

— Porneşte!

Cu o iuţeală aproape de necrezut, Poirot trase sertarul de la masa de toaletă, scoase caseta cu bijuterii, introduse cheia, o deschise, alese o bijuterie, puse capacul, o închise şi o aşează în sertar pe care-l împinse la loc. Se mişcase ca argintul viu.

— Ei bine, mon ami? Mă întrebă gâfâind.

— Patruzeci şi şase de secunde, răspunsei.

— Vedeţi? Se uită, în jur, la toţi. Camerista nu ar fi avut timp nici măcar să sustragă colierul, dar să-l mai şi ascundă.

— Atunci, vina cade asupra servitoarei, conchise inspectorul cu satisfacţie şi îşi reluă căutările. Trecu în odaia învecinată.

Poirot stătea pe gânduri încruntat. Deodată, i se adresă domnului Opalsen:

— Colierul era, fără îndoială, asigurat!

Domnul Opalsen se arătă uşor surprins.

— Da, spuse ezitând, aşa e!

— Dar ce contează? Interveni doamna Opalsen, înlăcrimată. Vreau înapoi colierul meu. Este un unicat. Banii n-au aceeaşi valoare.

— Vă înţeleg, madame, o linişti Poirot. Vă înţeleg cum nu se poate de bine. Pentru o femeie, sentimentul e totul, nu-i aşa? Dar, monsieur, care nu e de o sensibilitate atât de profundă, va găsi, fără doar şi poate, o oarecare consolare în banii de pe asigurare.

— Evident, evident, rosti domnul Opalsen, nu prea sigur de sine. Şi totuşi…

A fost întrerupt de. Strigătul de triumf al inspectorului. Acesta apăru bălăbănind ceva între degete.

Cu o exclamaţie de fericire, doamna Opalsen se ridică din fotoliu. Era o cu totul altă femeie.

— O, o, colierul meu!

ÎI strânse la piept cu amândouă mâinile. Ne-am adunat în jurul ei.

— Unde a fost? Întrebă Opalsen.

— În patul servitoarei. Printre arcurile dormezei. Le-a furat şi le-a ascuns acolo, înainte de sosirea cameristei.

— Îmi permiteţi, madame? O rugă blând Poirot. Luă colierul, îl examină îndeaproape, apoi i-l returnă cu o înclinare a capului.

— Mă tem, doamnă, că va trebui să-l lăsaţi în custodia noastră, deocamdată, spuse inspectorul. Avem nevoie de el pentru inculparea împricinatei. Vă va fi returnat cât de curând posibil.

Domnul Opalsen se încruntă.

— E necesar?

— Mă tem că da, domnule, e doar o formalitate.

— N-are decât să-l ia, Ed! Strigă soţia. E mai în siguranţă la ei. N-aş mai putea închide un ochi, gândindu-mă că cineva încearcă să pună mâna pe el. Nenorocita aia de fată! Nu m-aş fi aşteptat niciodată la aşa ceva din partea ei!

— Lasă, lasă, dragă, nu te ambala aşa!

Am simţit o uşoară apăsare pe braţul meu. Era Poirot.

— Putem să ne retragem, prietene? Nu mai e nevoie de serviciile noastre.

Totuşi, când ne-am trezit afară, ezită şi apoi, spre marea mea surpriză, remarcă:

— Tare aş vrea să văd camera de-alături.

Uşa era deschisă, aşa că am intrat. Camera era mare, pentru două persoane, neocupată. Praf se vedea pretutindeni şi susceptibilul meu prieten făcu o grimasă, când desenă cu degetul un pătrat în praful de pe masa de lângă fereastră.

— Serviciul lasă de dorit, observă el sec.

Se uita pe fereastră pierdut în gânduri şi părea cufundat într-o adâncă retrospectivă.

— Ei? L-am întrebat nerăbdător. De ce am intrat aici?

Tresări.

— Je vous demande pardon, mon ami Doream să văd dacă uşa era într-adevăr zăvorâtă şi pe partea asta.

— Bine, am zis, inspectând uşa care comunica cu camera din care tocmai ieşiserăm, dar e zăvorâtă!

Poirot dădu din cap. Încă se mai gândea.

— Oricum, am continuat, ce mai contează? Cazul a fost elucidat. Aş fi vrut să ai şansa de a te distinge prin ceva. Dar a fost un caz pe care nici idiotul ăla îngâmfat de inspector nu-l putea rata.

Poirot clătină din cap.

— Prietene, cazul nu e elucidat şi nu va fi până când nu aflăm cine a furat perlele.

— Dar servitoarea le-a furat!

— De ce susţii asta?

— Dar… am bolborosit eu, au fost găsite… de fapt, în dormeza ei.

— Ta, ta, ta! Făcu Poirot nemulţumit. Alea nu erau perle!

— Poftim?

— Imitaţii, mon ami.

Mi se tăie răsuflarea. Poirot zâmbea cu condescendenţă.

— Dragul nostru inspector nu se pricepe, evident, deloc la bijuterii. Dar curând o să fie o mare harababură!

— Haide! Am strigat, trăgându-l de braţ.

— Unde?

— Trebuie să spunem de îndată familiei Opalsen.

— Nu cred.

— Dar biata femeie…

— Eh bien, biata aia femeie, cum îi spui tu, va dormi mai bine la noapte, crezând că bijuteriile ei se află în siguranţă.

— Dar hoţul poate să fugă cu ele!

— De obicei, prietene, vorbeşti fără să te gândeşti. De unde ştii că perlele pe care doamna Opalsen le-a închis cu atâta grijă, înainte de cină, nu erau cele false şi că jaful nu s-a petrecut mult mai demult?

— Ei! Am exclamat consternat.

— Da, da! Făcu Poirot, radiind de plăcere. O luăm de la capăt!

Părăsi camera, se opri o clipă ca să se hotărască şi se îndreptă spre capătul coridorului, rămânând în dreptul încăperii, unde se strângeau cameristele şi cameriştii de la etajul respectiv. Camerista cu care avusesem de-a face părea să fi ajuns centrul atenţiei, povestind ce păţise unor persoane care-i ţineau partea. Se opri în mijlocul unei fraze. Poirot se înclină cu obişnuita-i politeţe.

— Scuzaţi că vă deranjez, dar v-aş rămâne îndatorat, dacă mi-aţi deschide uşa de la camera domnului Opalsen.

Femeia se ridică binevoitoare şi ne întoarserăm pe coridor. Camera domnului Opalsen se afla pe partea opusă, faţă în faţă cu cea a soţiei. Camerista o descuie cu cheia de serviciu şi intrarăm.

Când voi să plece, Poirot o reţinu:

— Un moment, ai văzut printre obiectele domnului Opalsen un cartonaş ca acesta?

Scoase unul alb, simplu, cam lucios şi puţin obişnuit ca înfăţişare. Femeia îl luă şi-l cercetă cu grijă.

— Nu, domnule, nu cred. Dar, de fapt, cameristul are mai mult de-a face cu odăile domnilor.

— Da, înţeleg, mulţumesc.

Poirot îşi luă cartonaşul, femeia plecă şi el stătu o clipă pe gânduri. Apoi dădu scurt din cap.

— Te rog, Hastings, sună de trei ori pentru camerist.

L-am ascultat, mort de curiozitate. Între timp, Poirot deşertase coşul de hârtii pe duşumea şi-i cerceta conţinutul.

Apăru un camerist. Poirot îl întrebă acelaşi lucru, înmânându-i cartonaşul pentru a-l examina. Primi acelaşi răspuns. Nu văzuse niciodată aşa ceva printre obiectele

personale ale domnului Opalsen. Poirot îi mulţumi şi acesta se retrase cu greutate, cu ochii aţintiţi la coşul deşertat şi la gunoaiele de pe jos. Nu mai auzi remarca rostită pe un ton meditativ de Poirot, care netezea hârtiile mototolite:

— Colierul era asigurat pentru o sumă enormă…

— Poirot, am exclamat, înţeleg…

— Nu înţelegi nimic, amice, mi-o reteză scurt. Ca de obicei, absolut nimic! Incredibil… dar iată! Să ne întoarcem în camerele noastre!

Am făcut întocmai, în tăcere. Odată ajunşi, spre uimirea mea, Poirot se schimbă de urgenţă.

— La noapte mă duc la Londra, îmi explică. Este neapărat necesar.

— Chiar aşa?

— Absolut! Munca adevărată, cea a creierului (ah, celulele alea mici cenuşii formidabile!), am dus-o la bun sfârşit. Am nevoie de confirmare. O s-o găsesc! Imposibil să-l păcăleşte pe Hercule Poirot!

— O s-o zbârceşti într-o zi! I-am zis, cam dezgustat de atâta vanitate.

— Te rog nu te supăra, mon ami, mă bazez pe tine să-mi faci un serviciu… din prietenie.

— Desigur, am consimţit imediat, cam jenat de aerul meu morocănos. Despre ce e vorba?

— Mâneca hainei pe care am scos-o… eşti bun s-o perii? Vezi, nişte praf s-a depus pe ea. Fără îndoială ai văzut cum mi-am trecut degetul pe marginea sertarului de la masa de toaletă?

— Nu, n-am văzut!

— Ar trebui să-mi observi toate mişcările, prietene. Aşa, m-am murdărit de praf pe deget şi, fiind puţin cam surescitat, mi s-a luat şi pe mânecă –o scăpare de neiertat… o abatere de la toate principiile mele.

— De ce praf tot vorbeşti? L-am întrebat, prea puţin interesat de principiile lui Poirot.

— Nu e otrava familiei Borgia, replică Poirot, făcând cu ochiul. Simt cum imaginaţia ta îşi ia zborul. Nu, aş zice că e piatră de Briançon.

— Piatră de Briançon?

— Da, dulgherii o folosesc pentru ca sertarele să se tragă lin.

Am râs.

— Păcătosule! Credeam că te ocupi cu ceva palpitant.

— Au revoir, prietene. Am şters-o! Pa!

Închise uşa. Zâmbind, pe jumătate amuzat, pe jumătate serios, i-am luat haina şi peria.

A doua zi de dimineaţă, neprimind nici o veste de la Poirot, m-am dus să mă plimb, m-am întâlnit cu nişte vechi prieteni şi am luat prânzul cu ei la hotel. După-amiază, am plecat cu maşina. O pană de cauciuc a făcut să întârziem, aşa că era trecut de ora opt, când m-am întors la Grand Metropolitan.

Primul de care am dat a fost Poirot, care arăta şi mai mic ca de obicei, strivit între Opalseni, dar radiind de satisfacţie.

— Mon ami Hastings! Strigă şi se repezi să-mi iasă în întâmpinare. Îmbrăţişează-mă, prietene, totul a mers de minune!

Din fericire, îmbrăţişarea a fost doar de formă –de nimic nu poţi fi sigur cu Poirot.

— Vrei să spui… am început.

— Extraordinar, cum îţi zic! Se avântă doamna Opalsen, zâmbind cu toate rotunjimile feţei sale. Nu ţi-am spus eu, Ed, că dacă el nu-mi găseşte perlele, atunci nimeni altcineva nu e în stare?

— Aşa e, dragă, aşa e! Ai avut dreptate!

M-am uitat, fără să pricep o iotă, la Poirot şi el mă lămuri:

— Prietenul meu Hastings e cu totul dezorientat. Ia loc şi am să-ţi povestesc toată afacerea, care s-a sfârşit într-un mod cu totul fericit.

— S-a sfârşit?

— Bineînţeles. Au fost arestaţi.

— Cine?

— Camerista şi cameristul, parbleu! Nu bănuiai? Nici după ce am făcut aluzie la piatra de Briançon?

— Ai spus că tâmplarii o folosesc.

— Sigur că da… pentru ca sertarele să se deschidă ca unse. Cineva a dorit ca sertarul să iasă şi să intre fără zgomot. Cine putea fi? Clar că numai camerista. Planul a fost atât de ingenios încât n-a bătut deloc la ochi… nici chiar lui Hercule Poirot.

Ascultaţi, cum s-au petrecut lucrurile. Cameristul aştepta în odaia de alături. Franţuzoaica părăseşte camera. Iute ca argintul viu, camerista deschide sertarul, scoate caseta cu bijuterii şi, trăgând zăvorul i-o dă celui din încăperea alăturată. Acesta o deschide liniştit cu dublura cheii pe care şi-a făcut-o singur, extrage colierul şi aşteaptă alt prilej. Célestine iese din nou şi… pst…! Într-o secundă, caseta e înapoiată şi pusă la locul ei în sertar.

Doamna soseşte, descoperă furtul. Camerista cere să fie percheziţionată cu un aer cât se poate de indignat şi părăseşte apartamentul, fără ca vreo bănuială să planeze asupra ei. Imitaţia de colier, de care făcuseră rost, fusese ascunsă în patul franţuzoaicei, în dimineaţa aceea, de către cameristă… o lovitură de maestru, ça!

— Dar pentru ce te-ai dus la Londra?

— Îţi aduci aminte de cartonaş?

— Da, m-am mirat… şi încă mă mir. Mă gândeam…

Am ezitat din delicateţe, uitându-mă la domnul Opalsen. Poirot râse din toată inima.

— Une blague! Pentru a-l prinde pe camerist. Cartonaşul avea o suprafaţă special pregătită pentru… luat amprente. M-am dus direct la Scotland Yard, am întrebat de vechiul nostru prieten, inspectorul Japp, şi i-am expus toate faptele. Cum mă aşteptam, amprentele s-au dovedit a fi ale unor hoţi de bijuterii bine cunoscuţi, care erau „wanted” de mai multă vreme. Japp m-a însoţit aici, i-a arestat şi colierul descoperit la camerist. Un duo inteligent, dar fără metodă.

Doar nu ţi-am spus, Hastings, de vreo treizeci şi şase de ori, că fără metodă…

— Numai de treizeci şi şase de ori? L-am întrerupt. Dar unde n-au dat dovadă de „metodă”?

— Mon ami, e un plan bun să pretinzi că eşti cameristă sau camerist… dar nu trebuie să-ţi neglijezi obligaţiile de serviciu. N-au şters praful într-o cameră neocupată şi, de aceea, atunci când omul a aşezat caseta de bijuterii pe măsuţa de lângă uşa care comunica cu încăperea doamnei, aceasta a lăsat o urmă pătrată…

— Îmi amintesc! Am exclamat.

— Mai înainte nu eram convins. Atunci… am ştiut!

S-a aşternut tăcerea.

— Mi-am recăpătat perlele, rosti doamna Opalsen, în genul unui cor grecesc.

— Da, am zis, mi s-a făcut foame.

Poirot m-a însoţit.

— Ţi s-ar cuveni toate onorurile ţie, i-am sugerat.

— Pas du tout, răspunse liniştit Poirot. Japp şi inspectorul local îşi vor împărţi laurii. Dar… se bătu pe buzunar… am un cec de la domnul Opalsen şi, ce spui prietene? Weekendul ăsta nu s-a desfăşurat conform planului. Ce-ai zice să mai venim aici, săptămâna viitoare… pe cheltuiala mea, de data aceasta?

SFÂRŞIT